

पण या प्रश्नावर लेखक म्हणून मीही काही देणे लागतो असेच मला वाटते.

सामाजिक एकात्मता निर्माण होण्याआड येणाऱ्या कोणत्याही बाबीला विरोध करणे ही लेखक म्हणून आपल्या घटनेनेच आपल्यावर टाकलेली जवाबदारी आहे, असे मी मानतो. म्हणून या प्रश्नाच्या संदर्भात माझी भूमिका नैतिक स्वरूपाची आहे. ती राजकीय नाही किंवा कायद्याची नाही, हे मी अधोरेखित करतो. मराठी लेखकांनी आणि वाचकांनी आदरणीय गिरीश कर्नाड आणि सन्माननीय ज्येष्ठ कादंबरीकार भैरप्पा यांच्यावर मनापासून प्रेम केले आहे 'भय इथले संपत नाही' हे अतिशय कटु वास्तव असले तरी समाज भयमुक्त व्हावा यासाठीच श्रेष्ठ लेखक कवींची लेखणी झिजत आली आहे. सर्वश्री गिरीश कर्नाड अथवा भैरप्पा याच कोटीतले लेखक आहेत. मग त्यांची ह्या प्रश्नी काही प्रतिक्रिया आमच्यापर्यंत पोचली नाही ? बंगळूरमध्ये मराठी माणसावर स्त्रिया आणि बालकांवर लाठीमार करणाऱ्या पोलिसांची बातमी त्यांच्यापर्यंत पोचली नाही ? स्वतः कर्नाटकाच्या मुख्यमंत्र्यांनी झाल्या प्रकाराबद्दल दिलगिरी व्यक्त केली आणि कन्नड भाषिक लेखक मौन पाळतात हे खटकल्यावाचून राहत नाही.

मला स्वतःला वाटते, उभय भाषिक लेखकांची एक लहानशी का होईना पण समिती निर्माण करावी. या कामी आमच्या साहित्य महामंडळानं अथवा नाट्यपरिषदेनं पुढाकार घ्यावा आणि ज्येष्ठ कन्नड साहित्यकांनी अथवा रंगकर्मींनी यासाठी वेळ द्यावा. सीमा भागातील मराठी माणसांच्या मनातील अन्यायाची जाणीव दूर होईल, भीतीचे वातावरण कमी होईल यासाठी लेखकांनी समजून देण्याघेण्याच्या पातळीवर काही पाठबळ पुरवावे. मुंबईसारख्या बहुभाषक गावात आणि बहुभाषक लेखकांचे वास्तव्य असणाऱ्या गावात अशी एखादी समिती क्रियाशील करणं अवघड आहे, असं मला वाटत नाही. बहुभाषक मराठी माणसांच्या वस्त्यांत मराठी माध्यमांमधून शिक्षण घेणं ज्यांना आवश्यक वाटतं त्यांची व्यवस्था कर्नाटक शासनाने करायला हवी, असं मला वाटतं. आमची मातृभाषा नसणाऱ्या अथवा देशभाषा नसणाऱ्या इंग्रजी माध्यमाच्या शाळा आम्ही सर्वत्र चालवतो, मग मराठी शाळेच्या मागणीला विरोध का असावा ? पैशाच्या जोरावर इंग्रजीतून शिक्षण घेण्याइतकी येथील माणसे सक्षम नसतील अथवा असतील, चरितार्थाची सोय म्हणून त्यांना स्थलांतर करणे परवडणारे नसेल किंवा कदाचित्त असेलही पण बहुसंख्य असणाऱ्या प्रदेशात मराठी माध्यमातून शिक्षणाचा जो घटनादत्त अधिकार त्यांना आहे त्यापासून त्यांना वंचित कसे ठेवता येईल ? आणि तीही त्यांची मागणी असेल तर ? तेव्हा मी ज्या प्रवाहातला रंगकर्मी आहे ती रंगभूमी सामाजिक न्यायाचा पुरस्कार करणारी असल्यामुळे या प्रश्नावर तीव्र नाराजी प्रकट करणं आणि माझी भूमिका विशद करणं मी माझं कर्तव्यच मानतो.

मला अनेक पत्रकारांनी, रंगकर्मींनी आणि नाटक व रंगभूमीची आवड